

magogi“, man maa gaa endnu videre, man fristes til at nærme sig til at bruge en Betegnelse som „politisk Falskspilleri“.

Hvorfor er der nu denne Skræk for Importregulering — Importreguleringen, som aabenbart, som jeg sagde, er Kærnen i hele den socialpolitiske Situation i Øjeblikket, som ligger bag Ministeriets Rekonstruktion — hvorfor er der denne Skræk for Sagen og for Ordet? Der er visse Medlemmer, gennem hvem der, blot Ordet nævnes, gaar som en Rysten og Sitren. Jeg forstaar det ikke, men jeg har ganske vist den Opfattelse, at netop derved, at man fra visse Sider af Venstre — jeg tror, at det til en vis Grad gælder ogsaa visse Sider indenfor det radikale Parti — er saa ængstelig for dette Ord og for denne Sag, som ligger bagved, netop derved giver man Modstanderne ganske anderledes Vind i Sejlene, end de ellers havde. Det er med Brændenælder saaledes, at famler man, brænder de, men et rask Greb gør Nælderne ganske uskadelige. Den Doktrinarisme, hvorefter Importregulering skulde være et Slag i Ansigtet paa Venstres Program, stride mod alle gode Frihandelstraditioner o. s. v., denne Opfattelse er efter min Mening en fuldstændig Misforstaaelse. Der trænges muligvis til et Oplysningsarbejde paa dette Omraade, men saa bør alle, der mener, at Importregulering hører til de midlertidige Midler, som er nødvendige i den nuværende ganske ekstraordinære Situation, uanset hvad Parti de saa tilhører, enes om at foretage et saadant Oplysningsarbejde. Jeg tvivler aldeles ikke om, at i det Øjeblik jeg kom ud til en Forsamling af danske Bønder, Husmænd, Landarbejdere, Haandværkere og andre ude paa Landet, vilde det være mig en let Sag at faa dem til at se — det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger ja —, en let Sag at faa dem til at se, at Importregulering som midlertidig Foranstaltning i en Tid som den nuværende er en naturlig og nyttig Ting, ogsaa set fra Landboernes eget Synspunkt. En fornuftig gennemført Importregulering medfører jo ikke Varefordyrelse. Den maa altsaa ikke sammenblandes med en Toldbeskyttelse, en Toldbeskyttelse, som er en Toldbeskatning. Naar Landboerne med Rette sammen med Arbejderne i Byerne, naar Venstre og Socialdemokratiet alle Dage og fremdeles bekæmper en Toldbeskyttelse, som er en Toldbeskatning, som medfører Varefordyrelse, er det, fordi vi ikke vil have Va-

erne kunstigt fordyret; vi vil, de skal have deres naturlige Pris. Vi vil ikke ind i en kunstig Dyrtid derigennem. Kunde man gennem Told beskytte Haandværk og Industri uden at medføre Varefordyrelse — jeg skal slet ikke komme ind derpaa, jeg siger det rent hypotetisk —, saa vilde jo den gamle demokratiske Uvillie mod et saadant Toldværn falde bort. Det, man har haft noget imod, var, at Toldbeskyttelsen medførte en Varefordyrelse. Men jeg ved godt, at der paa andet Hold har været en Uvillie mod alle Foranstaltninger, der styrkede Haandværket og særlig Industrien, en snæver, ensidig agrarisk Uvillie, ikke saa meget for Varefordyrelsens Skyld, men en Uvillie, som vilde være til Stede, ogsaa naar Varefordyrelsen kunde undgaas, nemlig fordi man ikke ønsker en kraftig industriel Udvikling her i Landet. En vis Fordom og Uvillie mod Byerne, mod Industrien, mod det, den fører med sig, mod en stor Arbejderklasse og et organiseret Socialdemokrati. Mod hele det Kulturliv og den Tankegang, som følger en stor industriel Udvikling, er der en gammel Fordom, i visse agrariske Kredse ogsaa en vis egoistisk Interessesuvillie derimod. Man frygter for, at Arbejderne skal blive for velstillede, Byarbejderne blive for højt lønnet, og at det skal smitte og paavirke ogsaa Arbejderforholdene paa Landet. Man frygter, at Konsekvensen af en stærk og kraftig industriel Udvikling skal blive et stadig stærkere og kraftigere Socialdemokrati, og man nærer Uvillie mod Frugten deraf, nemlig Socialismen.

Se, det er en Uvillie af en helt anden Art end den gamle demokratiske mod en Toldbeskyttelse, der vil medføre Varefordyrelse. Men Importregulering kan jo netop gennemføres uden Varefordyrelse. Det er allerede sket herhjemme i de to Industrier, og skulde der vise sig Fare for Varefordyrelser, har Regeringen Midler i sin Haand til at forhindre det; og det kunde vist gøres ganske effektivt, derom nærer jeg slet ingen Tvivl. Men saa falder jo enhver demokratisk Anke mod Importreguleringen bort.

Men jeg siger endvidere, at set fra et Landbrugssynspunkt forstaar jeg ikke, at man saadan paa Forhaand kan frygte baade Sagen og selve Ordet, kan være saa ængstelig derfor, som man faar Indtrykket af adskillige Steder. Er Landboerne da ikke i Virkeligheden og ret beset og dybest tænkt vel tjent med, at vi har voksende Haandværk, Handel og Industri her i Lan-